

„[...] w przypadku przedstawienia przez inwestora ostatecznej decyzji umarzającej postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jedyną rolą organu administracji architektoniczno-budowlanej, zgodnie z art. 35 ust. 1 pkt 1 *in fine* Prawa budowlanego, jest zbadanie zgodności przedłożonego przez inwestora projektu budowlanego z tą decyzją – czy została ona wydana w odniesieniu do tożsamej inwestycji (tego samego przedsięwzięcia) i czy zawierała merytoryczne rozważania dotyczące kwalifikacji przedmiotowej inwestycji i jej oddziaływania na środowisko. Istotne jest zatem przeanalizowanie treści takiej decyzji pod kątem zidentyfikowania przyczyn, dla których umorzono postępowanie” – to teza z wyroku WSA w Poznaniu. Jakie uzasadnienie przedstawił dla niej Sąd?

WSA podkreślił, że przy ocenie zgodności projektu budowlanego z wymaganiami ochrony środowiska (art. 35 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego w brzmieniu sprzed 19 września 2020 r.) należy wziąć pod uwagę, iż zgodnie z art. 86 pkt 2 ustawy OOS decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1 tej ustawy, a zatem i organy wydające decyzje o pozwoleniu na budowę (art. 72 ust. 1 pkt 1). Użyty w art. 86 pkt 2 ustawy OOS termin „decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach” należy zdaniem Sądu rozumieć szeroko – jako każdą merytoryczną decyzję w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań – i w konsekwencji obejmować tym terminem także decyzję umarzającą postępowanie w sprawie środowiskowych uwarunkowań z powodów merytorycznych, tj. z uwagi na stwierdzony brak przesłanek do zakwalifikowania planowanej inwestycji jako przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko.

Ów stan związania taką decyzją, umarzającą postępowanie środowiskowe – wyrażający się w niedopuszczalności uznania przez organ administracji architektoniczno-budowlanej, wbrew wynikającym z tej decyzji ustaleniom organu ochrony środowiska, że planowane przedsięwzięcie jednak należy do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko – zdaniem WSA wynika nie tylko z art. 86 pkt 2 w zw. z art. 72 ust. 1 ustawy OOS, ale również z analizy przepisów art. 16 § 1 i art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. Pierwszy z wymienionych przepisów statuuje zasadę trwałości decyzji ostatecznych, z kolei drugi z nich sprzeciwia się wydaniu kolejnej decyzji w sprawie już poprzednio rozstrzygniętej decyzją ostateczną (pod rygorem nieważności) – podkreślił WSA.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 24 listopada 2021 r., II SA/Po 586/21

Źródło: [CBOSA](#)